

ὑπὸ τῆς σκαπάνης, τὸ κόλλημα τῶν γυμνῶν ποδῶν μετὰ κόπου διακινουμένων ἐν τῷ βορβόρῳ, τὸν τριγμὸν τοῦ ρινίου, τὸν ὄξυν κρότον τῆς πιασασφάλτου τηχομένης καὶ καταπιπτούσης ὡς ἡ χάλαια. . . . Τὸν ἀέρα τὸν ἐμόλυνε καπνὸς βαρὺς καὶ πυκνός, πανταχόθεν δὲ καταπίπτοντα περιεδουνοῦντο τὰ κομμάτια τῆς γῆς, τὰ ὁποῖα ἀπέσπα ἡ σκαπάνη, ἀνέβλυζε δ' ἐπίσης πανταχόθεν ὁ πηλὸς καὶ μὲ ξηρὸν ἤχον κατέπιπτεν ἐπὶ σέ. Πλὴν δὲ τούτων πάντων ἂν ἐσήκωνες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐβλεπες ὑπεράνω φῶς ἀμφίβολον καὶ κυανόλευκον, οὐτινος ἢ λάμψις διεισδύουσα ἐν μέσῃ τῇ σκοτεινῇ αἰθούσῃ διεπέρα αὐτὴν δι' ἀκτίνος λευκῆς καὶ διαστιλβούσης ὑπὸ παντοίων ἀτόμων. Ἐπλησίασα πρὸς ἓνα ἐκ τῶν ἐργατῶν.

— Διὰ τί εἶσαι ἐδῶ; τὸν ἠρώτησα. Ὁχυμάζων δὲ διότι δὲν μοὶ ἀπεκρίνετο ἐστράφην ἀπορῶν πρὸς τὸν ὁδηγόν μου.

— Τοῖς εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ ἀνακοινώσωσι τὸν λόγον, δι' ὃν κατεδικάσθησαν εἰς τὴν ἐδῶ ἐργασίαν, μοὶ εἶπεν.

Ἐφρικήσια. Νὰ ἦνέ τις τεθαμμένος ζῶν καὶ νὰ μὴ δύνηται νὰ εἶπῃ διὰ τί. . . . Ἡ βρεῖα καὶ δηλητηριασμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ μεταλλείου ἐπίεζε τὸ στῆθός μου. . . Ἐζήτησα νὰ ἀνέλθω εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ἀνῆλθον. Ἀνέπνευσα.

— Οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι, εἶπον τῷ ὁδηγῷ μου, θά λογιζώσιν ἑαυτοὺς εὐδαίμονας ὅταν κατὰ τὰς μὴ ἐργασίμους ἡμέρας ἐξέρχονται τοῦ τάφου των.

— Οὐδέποτε ἀναπαύονται, Κύριε, δὲν ὑπάρχουσι δι' αὐτοὺς ἡμέραι μὴ ἐργάσιμοι.

— Οὐδέποτε!

— Ὅταν ἄπαξ τις εἰσέλθῃ εἰς τὸ μεταλλεῖον, δὲν ἐπανέρχεται εἰς τὸ φῶς.

— Εἶνε φοβερόν!

— Ἐργάζονται δώδεκα ὥρας τὴν ἡμέραν καὶ τὴν Κυριακὴν ἀκόμη. Δις τοῦ ἔτους μόνον διακόπτεται ἡ ἐργασία των, τὸ Πάσχα καὶ τὴν ἑορτὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος.

[Prince Joseph Lubomirski].

Σ. Κ. Σ.

Τῇ 24 Ἰουνίου ἐγένετο ἐν τῷ Ἀρσακίῳ ἡ ἐπισημοτάτη τῶν τελετῶν αὐτοῦ, ἥτοι ἡ ἀπονομὴ τοῦ Ῥαλλείου βραβείου εἰς τὴν ἀριστεύσαν μαθήτριαν. Τοῦ βραβείου ἠξιώθη ἐφέτος ἡ ἐκ Βώλου μαθήτρια Ἰουλία Ῥηγοπούλου. Χάριν τῶν ἀγαγιστῶν τῆς Ἑστίας δημοσιεύομεν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ῥαλλείου βραβείου, ὀφειλομένην εἰς τὴν προθυμίαν τοῦ πεπαιδευμένου γραμματέως τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἑταιρίας κ. Χ. Ν. Φιλadelphεύς.

Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΡΑΛΛΕΙΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἑταιρίας.

Κατὰ τὸ ἔτος 1865 ὁ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Λονδίῳ ἐμπορευόμενος Χῖος, ἀειμνήστος Παντιᾶς Ῥάλλης, μεριμνῶν καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τῆς πρόοδου καὶ εὐημερίας τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πλουτούντων ὀ-

μογενῶν, ἐκληροδότησε διὰ διαθήκης 500 λίρας στερλίνας ὑπὲρ τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἑταιρίας. Φύσει χρηστὸς ὁ Ῥάλλης καὶ ἀπὸ τὴν μακρὰν πείραν δεδιδαγμένος ὅτι ἐνάρετοι πολῖται συγκροτοῦσι τὴν σώφρονα πολιτείαν καὶ προάγουσι τὸ ἔθνος εἰς τὴν ποθητὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ δημιουργοῦνται δὲ ἐνάρετοι πολῖται κυρίως ὑπὸ χρηστῶν καὶ πεπαιδευμένων μητέρων, ὥρισε τὸ προῖον τοῦ κληροδοτήματός του νὰ δίδηται κατ' ἔτος εἰς τὴν χρηστοθεστάτην μαθήτριαν τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἑταιρίας.

Τὸ Συμβούλιον, λαβὼν τὴν διαθήκην, ἐπήνεσε μὲν τὴν ἑλληνικὴν καὶ χριστιανικὴν διάθεσιν αὐτοῦ καὶ τὸν ἐνέγραψεν εἰς τοὺς εὐεργέτας τῆς Ἑταιρίας, ἀλλ' εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὅρου εὐρέθη εἰς ἀμυχανίαν δυσδιάλυτον, πρῶτον, ὑπάρχουσι διηνεκῶς ἐν τοῖς καταστάμασιν αὐτῆς ὑπὲρ τὰς χιλίας πεντακοσίας μαθητριάς ἀπὸ ἡλικίας πέντε ἐτῶν ἕως δεκαεπτὰ, ποῦ ὁ ὅρος τῆς συγκρίσεως μεταξὺ αὐτῶν; δεύτερον, κατὰ πιθανὸν λόγον ἐν τῷ σμῆναι τούτῳ δυνατὸν νὰ εὐρεθῇ καὶ τις χρηστοθεστάτη πασῶν, ἀλλ' εὐθέως καὶ ἀνεπίδεκτος μαθήσεως, πρέπει νὰ βραβευθῇ αὕτη; καὶ τρίτον, πᾶσα μὴ χρηστοθήης εἶναι κατ' ἀντίθετον λόγον κακοθήης, καὶ ὡς κακοθήης κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἑταιρίας πρέπει ν' ἀποβληθῇ ἀμέσως; ἄρα ὑποτίθενται ὅλαι αἱ μαθήτρια οὗσαι χρηστοθήεις, ἐπομένως εἶναι ἡλίαν τολμηρὸν νὰ γείνη διάκρισις ψηλαφητῆ μεταξὺ αὐτῶν χωρὶς νὰ πληρωθῇ ἡ φιλοτιμία των καὶ τὸ φίλτρον τῶν γονέων.

Ἐν τοιοῦτοις διλήμμασιν εὐρισκόμενον τὸ Συμβούλιον, ζήτησαν καὶ τὴν γνώμην ἀνδρῶν σοφῶν καὶ νομομαθῶν ὡς τῶν Κυρίων Ῥενιέρη, Καλλιγᾶ καὶ ἄλλων, γνωμοδοτησάντων ὅτι ἡ διάθεσις τοῦ κληροδότου δὲν ἦτο νὰ βραβεύσῃ τὴν εὐθέϊαν καὶ τὴν ἀμάθειαν, ἀλλὰ τὴν χρηστοθήϊαν μετὰ τῆς εὐμαθείας, εὗρεν ὅτι ὁ γνώμων τῆς συγκρίσεως τῆς χρηστοθεθείας εἶναι ἡ ὄσον ἐνεστι μακρὰ πείρα τῆς ἀγωγῆς τῶν κορασιῶν, τοιαύτην δὲ ἀδιστακτικῶς χορηγεῖ ἡ πολυχρόνιος συμβίωσις ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην καὶ ἡ διηνεκῆς ἐποπτεία τῆς τε διευθύνσεως, τῶν διδασκάλων καὶ τῶν ἐπιμελητριῶν, καὶ οὕτως ἐνεκρίθη νὰ δίδεται ἡ δωρεὰ εἰς τὰς ὑπὸ τοιαύτην ἐπιτήρησιν ἀποπερατωσάσας τὰς σπουδὰς αὐτῶν, ἐσωτερικὰς μαθητριάς μετὰ διαγωνισμὸν μεταξὺ των καὶ εἰς τὴν πρόοδον τῶν γραμμάτων.

Οὕτω λοιπὸν καλοῦνται μίαν τῶν τελευταίων Κυριακῶν τοῦ Μαΐου αἱ μαθήτρια τῆς τάξεως ταύτης εἰς εὐρύχωρον αἰθούσαν ἐνώπιον τῆς ἐπὶ τῶν σχολείων ἐπιτροπῆς τοῦ Συμβουλίου, τῆς διευθυντριάς, τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἀνωτάτης τάξεως καὶ τινῶν ἐπιμελητριῶν, κάθηνται χωριστὰ μακρὰν ἢ μία τῆς ἄλλης, ἀνευ οὐδενὸς βοηθήματος, ταῖς δίδονται τετράδια μονογραφημέ-

να, και ὁ καθηγητὴς ὑπαγορεύει ἀπὸ συγγραφεὰ μὴ παραδοθέντα εἰς αὐτάς, καὶ ἐκείνην τὴν στιγμήν ληφθέντα, χωρὶον τι μᾶλλον ἢ ἥττον ἐκτεταμένον, ταῖς δίδει ζητήματά τινα γραμματικά, καὶ ἐν θέμα ἠθικὸν πρὸς ἀνάπτυξιν. Τὰ δὲ κοράσια γράφουσι τὸ κείμενον, μεταφράζουσιν αὐτὸ εἰς τὴν λαλουμένην γλῶσσαν, λύουσιν τὰ ζητήματα, καὶ ἐλθέτουσι τὸ θέμα μ' ὅσων δυνατὴν εὐρυτέραν ἀνάπτυξιν· μετὰ ταῦτα προσκολλᾷ ἐκάστη ἐπὶ τοῦ τετραδίου αὐτῆς τὸ ὄνομα τῆς ἐν ἐνσφραγίστῳ φακέλλῳ, εἶτα τυλίσσεται τὸ τετραδίον καὶ σφραγίζεται· ἀφοῦ δὲ ἀποπερατώσωσιν ὅλοι τὰς ἐργασίας ταύτας αἱ ὁποῖαι διαρκοῦσι συνήθως 4 ἢ 5 ὥρας ἄνευ διαλείμματος, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν εἰρημένων προσώπων, περικλείονται ὅλα τὰ τετραδία ἐν μεγάλῳ φακέλλῳ καὶ σφραγίζονται· ἐν ὠρισμένη δὲ τινι ἡμέρᾳ συνέρχεται ὁλόκληρον τὸ Συμβούλιον, θέτει ἐπὶ τῶν τετραδίων γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου διακριτικά, ἀποσφραγίσαν δὲ αὐτὰ ἐξετάζει μετὰ πάσης ἀκριβείας, καὶ ὅποιον τῶν τετραδίων φέροι συγκριτικῶς τὰ ὀλιγώτερα λάθη κατὰ τὴν ὀρθογραφίαν, τὴν ἐξήγησιν καὶ τὴν ἐκθεσιν τῶν ἰδεῶν, αὐτὸ καὶ κρίνεται βραβεύσιμον· μετὰ ταῦτα δὲ αὐτὸ καὶ μόνον φέρεται ἐνώπιον τῆς ὀμηγύρεως κατὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν ἐξετάσεων· ὅπου ἀποσφραγίζομένου τοῦ ἐπὶ τοῦ τετραδίου προσκεκολλημένου δεστίου, ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα τοῦ εὐτυχοῦς κορασίου, ὅπερ προσκαλούμενον λαμβάνει τὸ ἐκ δραχμῶν 925 γέρας εὐφημούμενον παρὰ πάντων καὶ τὸ ἐνδεικτικὸν τοῦτο γράμμα·

Ἡ ἐν Ἀθήναις Φιλεκαπαιδευτικῆ Ἑταιρεία.

Ἐπειδὴ (ἐνταῦθα τίθεται τὸ ὄνομα τῆς μαθητρίας ἢ πατρὸς αὐτῆς καὶ ἡ ηλικία) μαθήτρια τῆς Ε' τάξεως, παρὰ πᾶσαν τὴν ἐν τῷ Ἀρσακείῳ Παρθενωγωγείῳ διαίταν ἀρίστη τε πολιτεία βίου ἐχρήσατο, τῇ τε γραμμάτων πείρᾳ τὰς ἐφαμίλλους αὐτῇ ὑπερέβιλλετο, τὸ τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἑταιρίας Διοικητικὸν Συμβούλιον δίδωσιν αὐτῇ μετ' ἐπαίνου τὸ Ῥάλλειον βραβεῖον.

Ἐν Ἀθήναις κτλ.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Ἐλαβον δὲ μέχρι τοῦδε τὸ μὲν πρῶτον βραβεῖον τοῦ 1866

ἡ Κυρία Εἰρήνη Πρινάρη ἐξ Ἡπείρου

- τοῦ 1867 ἡ κυρία Βενέττα Ἀναγνωστοπούλου ἐκ Πύργου
 — 1868 » Ἀλεξάνδρα Γενατᾶ ἐκ Πατρῶν
 — 1869 » Ἐλένη Γούδα ἐξ Ἀθηνῶν
 — 1870 » Θεοδώρα Βισβίξη ἐξ Ἄγνου
 — 1871 » Ἐλένη Κακουλίδου ἐξ Ἀθηνῶν
 — 1872 » Ἰριγένεια Καμπούρογλου ἐκ Κων[λεως]
 — 1873 » Ἰριγένεια Ζαχαροπούλου »
 — 1874 » Ἀγαθονίκη Ἀντωνιάδου ἐκ Σκύρου
 — 1875 » Ἀσπασία Ἀποστόλου ἐξ Ἀδριαν[λεως]
 — 1876 » Εἰρήνη Λαχανᾶ ἐκ Χαλκίδος
 — 1877 [Εἰς οὐδεμίαν μαθήτριαν ἀπενεμήθη]
 — 1878 ἡ κυρία Ἀθηνᾶ Ἀγγελίδου ἐκ Φιλιππουπόλεως.
 — 1879 » Ἰουλία Ῥηγοπούλου ἐκ Βώλου.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 25 Ἰουνίου 1879.

X. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ.

ΒΟΝΑΠΑΡΤΑΙ

Ναπολέον ὁ Α' εἶχε τέσσαρας ἀδελφοὺς Ἰωσήφ, Λουκιανόν, Λουδοβίκον καὶ Ἰερώνυμον, ὧν οἱ μὲν δύο πρῶτοι πρεσβύτεροι αὐτοῦ, οἱ δὲ ἑτελευταῖοι νεώτεροι.

Ὅτε δὲ ὁ Ναπολέον ἴδρυσεν τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν, ἀπέκλεισεν ἀπ' αὐτῆς τὸν Λουκιανόν ὡς ἀνθιστάμενον εἰς τὰς θελήσεις τοῦ νέου Καίσαρος. Ὡστε ἡ διαδοχὴ περιορίσθη μεταξὺ τῶν τριῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτῶν, τουτέστι τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Λουδοβίκου, τοῦ Ἰερώνυμου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν.

Ἡ κατάστασις αὕτη τῶν πραγμάτων δὲν ἐτροποποιήθη ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον Ναπολέον ὁ Γ' (υἱὸς τοῦ Λουδοβίκου) καὶ εὐλόγως, διότι ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Λουκιανοῦ ὡς ἐκπροσωποῦντες τὸν πατέρα των ἤθελον προηγηθῆ τοῦ Ναπολέοντος, ἐὰν περιελαμβάνοντο ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν δικαιούχων.

Εἶνε δὲ οἱ κληρονόμοι τοῦ Λουκιανοῦ οἱ ἐξῆς :

Λουκιανὸς Βοναπάρτης πρόην μὲν γερουσιαστῆς γυνὴ δὲ διατρίβων ἐν Λονδίῳ, ἀνὴρ ἐπιστήμων.

Πέτρος Βοναπάρτης ὁ φονεὺς τοῦ δημοσιογράφου Βίκτωρος Νουᾶρ.

Κάρολος Βοναπάρτης πρόην διοικητῆς τάγματος, πρόεδρος τοῦ γενικοῦ συμβουλίου τῆς Κορσικῆς κατοικῶν ἐν Ῥώμῃ.

Ἐπι δὲ τέσσαρας πριγκίπισσαι ἔχουσαι ἄνδρας ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων τῆς Ἰταλικῆς ἀριστοκρατίας.

Νῦν δὲ, τοῦ μὲν Ἰωσήφ οὐδένα καταλιπόντος υἱόν, τοῦ δὲ κλάδου τοῦ Λουδοβίκου ἐκλιπόντος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὑπὸ τῶν Ζουλοῦ φονευθέντος πριγκίπισ, ἡ δυναστεία τῶν Νεαπολεοντιδῶν ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ μόνου τοῦ πριγκίπισ Ἰερώνυμου Ναπολέοντος (υἱοῦ τοῦ Ἰερώνυμου) συζύγου τῆς πριγκίπισσας Κλοτίλδης τῆς Σαβανδίας (θυγατρὸς τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ) καὶ πατρὸς δύο υἱῶν Βίκτωρος καὶ Λουδοβίκου, ὧν τὸν πρῶτον διώρισεν ἐν τῇ διαθήκῃ του διάδοχον αὐτοῦ ὁ φονευθεὶς ἀτυχῆς πριγκίψ.

Σημειωτέον δ' ὅτι ὁ Ἰερώνυμος Ναπολέον ἀπεδέξατο ἀσμένως τὴν δημοκρατίαν ἐκλεχθεὶς καὶ βουλευτῆς ἐν Κορσικῇ ἀντίπαλον ἔχων τὸν Ῥουέρον τὸν πάλα ποτὲ ὑπουργὸν Ναπολέοντος τοῦ Γ'.

Κυρία Ε**

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΤ'

Τῆ ΚΥΡΙΑ Χ** — Εἰς ΒΕΑΛΙΟΝ (Παρὰ τὴν λίμνην τοῦ Κόμου).

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 27 Ἰουνίου 1879.

Ἀψίκορος καὶ σύ, ὡς ὅλοι μας αἱ ἀδελφαί, ὡς ὅλοι τῆς Εὐκας αἱ ἀπόγονοι. Μόλις εἶδες τὴν λίμνην τοῦ Κόμου, — καὶ ἀμφιβάλλω ἂν τὴν εἶδες καλά, διότι οὐδεμίαν σχεδὸν μοῦ γράφεις περὶ αὐτῆς λεπτομέρειαν, — μόλις ἀνέπνευσες